

מ"ת 30640/11/14 - מדינת ישראל נגד ח מ

בית משפט השלום בעכו

23 נובמבר 2014

מ"ת 30640-11-14 מדינת ישראל נ' מ(עציר)

מ"ת 30626-11-14

בפני כב' השופט יעקב בכר
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
ח מ

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד רון קופר

המשיב - הובא

הסניגור - עו"ד עודה, מטעם הסניגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפניי בקשה למעצר עד לתום ההליכים כנגד המשיב.

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום בת"פ 4362-10-30625-11-14 המייחס לו את העבירות: **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וכן, **תקיפה סתם -בן זוג** - עבירה לפי סעיף 382(ב) +379 לחוק העונשין.

3. על פי הנטען בכתב האישום, המשיב והמתלוננת הינם נשואים. למשיב מיוחסים ארבעה אירועים שונים כדלקמן: ביום 9.11.14 בשעות הצהריים ניסה לתקוף המשיב שלא כדין את המתלוננת באופן שנטל כלי ממתכת והשליך אותו לעברה אך לא פגע בה. המתלוננת בתגובה ביקשה מהמשיב שיחדל ממעשיו, אך הנ"ל תקף את המתלוננת שלא כדין בכך שתפס את שערותיה וחנק אותה, תוך שהמתלוננת זועקת לעזרה.

עמוד 1

באותו מועד ונסיבות, נשמעו דפיקות בדלת הכניסה ושעה שהמתלוננת ניגשה לפתוח את הדלת, ניגש המשיב למטבח ונטל סכין ואיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת, באופן שהניף לעברה את הסכין בכוונה להפחידה. או אז, דחף אבי המתלוננת את המשיב שנפל על הרצפה והפיל את הסכין. המשיב בתגובה נטל את הסכין והתקרב למתלוננת אך אבי המתלוננת חצץ ביניהם.

האירוע השני המיוחס למשיב התרחש ביום 6.11.14, בביתם המשותף, תקף המשיב את המתלוננת שלא כדין באופן שחנק אותה ביד אחת וסטר לה בידו השניה ודחפה, ללא הסכמתה.

האירוע השלישי המיוחס למשיב התרחש במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה בסוף חודש אוקטובר 2014, תקף הנאשם את המתלוננת באופן שחנק אותה בידו האחת ובידו השניה הכה את המתלוננת בראשה, ללא הסכמתה.

האירוע הרביעי המיוחס לנאשם, הינו כשלושה חודשים לפני התרחשות האירוע השלישי, בביתם המשותף, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת באופן שדחפה בידי והפילה ארצה, ללא הסכמתה.

4. בד בבד, עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996.

ביום 19.11.14 טענו הצדדים בפניי וכן, שמעתי את קרוב משפחתו של המשיב ואשתו לעניין החלופה המוצעת.

דין והכרעה

במקרה שבפניי, על מנת להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו יש לעמוד בשלושה תנאים מצטברים, קיומן של ראיות לכאורה, עילת מעצר ושליטת חלופת מעצר.

קיומן של ראיות לכאורה

תחילה מצאתי לנכון להפנות לדברי בית המשפט העליון בבש"פ 3526/13 **כאל נ' מדינת ישראל** (פורסם באתר הרשות השופטת, 27.5.2013), בהתייחסו לעמידה בתנאי קיומן של ראיות לכאורה:

"באשר לדרישה לקיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה", בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי במסגרת דרישה זו על המאשימה להראות כי התשתית הראייתית שבידה מקימה סיכוי סביר להרשעת הנאשם. הרף הראייתי הנדרש בשלב זה נובע מאופיו של הליך המעצר כשלב ביניים בו הראיות המונחות לפני בית המשפט טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. בהתאם, על בית המשפט לבחון אם קיים בחומר הראיות הגולמי כמכלול, פוטנציאל חזק דיו כך שלאחר ניהול חקירות ולאחר קביעת מהימנות ומשקל הראיות, ניתן יהיה לבסס עליהן את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר

[ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143-147 (1996) (להלן: עניין זאדה). ראו גם: בש"פ 4211/09 עליה נ' מדינת ישראל פסקה 17 (24.5.2009)]. על רקע זה שבה ונשנתה ההלכה בבית משפט זה לפיה ככלל לא יהיה בטענות בדבר מהימנות או משקל הראיות כדי לשלול את קיומה של תשתית ראייתית לכאורית בתיק. לצד זאת, נפסק כי במקרים חריגים, בהם ניכרות על פני הראיות סתירות ופירכות מהותיות, תישלל תשתית זו כך שלא תהא הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריח [ראו: עניין זאדה, בעמ' 146-147; בש"פ 8477/12 פיניש נ' מדינת ישראל (29.11.2012); בש"פ 4692/06 אלמוגרבי נ' מדינת ישראל פסקאות 8-9 (20.6.2006)].

ב"כ המשיב עמד על כך כי המיוחס למשיב הוא פועל יוצא של קנוניה שתכננו המתלוננת ואביה נגדו. ב"כ המשיב הפנה לסתירות שונות בגרסאות המתלוננת ואביה. בנוסף, טוען כי המתלוננת היא זו שאחזה בסכין והניפה אותה לעבר המשיב ולא כפי שנטען על ידה בחקירה ובהמשך, בכתב האישום.

אם כן, מדובר בטענות רציניות כנגד מסכת הנסיבות העובדתית כפי שמובאת בכתב האישום.

בחנתי לעומק את חומר הראיות ומצאתי כי יש ממש בטענות ב"כ המשיב ואפרט.

בחקירתה הראשונה במשטרה, טענה המתלוננת כי המשיב, עת ששהו שניהם בביתם המשותף, שבר תמונות על הרצפה. המתלוננת ביקשה ממנו לחדול ממעשיו ואז:

"ח תפס אותי מהשיער וחנק אותי, אני צעקתי ממש חזק וצרחתי ואני אמרתי לו שאני הולכת להתלונן עליו במשטרה וממש בזמן הזה שמענו שדופקים בדלת של הבית שלנו ואז ח הלך למטבח ואני ישר פתחתי את הדלת של הבית...אבא שלי חמי וחמותי נכנסו לבית ח חזר מהמטבח עם הסכין ביד שלו והרים אותה לכיוון שלי כדי לדקור אותי ואבא שלי קפץ עליו ודחף אותו והסכין נפלה לבעלי מהיד לרצפה, בעלי ח דחף אותי והפיל אותי על הספה והרים את הסכין מהרצפה ורצה להתקרב אלי עם הסכין ואבא שלי נעמד בין שנינו והגן עלי ואני ברחתי בריצה מהבית ונשארתי לעמוד בחוץ." (חקירת מתלוננת מיום 9.11.14 בשעה 17:14, שור' 36-30).

המתלוננת מתארת אירוע מתמשך המורכב משני חלקים, בראשון המשיב מנסה לתקוף אותה עם סכין, מיד עם הופעת בני המשפחה האחרים. בשני, לאחר שאביה של המתלוננת הצליח להדוף את המשיב ממנה, המשיב חוזר לקחת את הסכין, דוחף את המתלוננת ומפיל אותה על הספה ושוב אביה מצליח להפריד ביניהם.

לסיום המתלוננת מספרת שברחה מהבית ונשארה לעמוד בחוץ.

לעומת זאת, בבחינת הודעת אביה של המתלוננת נטען כדלקמן:

"נכנסנו מהר לבית ואני ישר ראיתי את ח קרוב לדלת הבית כשהוא עם סכין גדולה ביד עם ידית שחורה ביד ימין שלו וביד שמאל שלו החזיק או תפס את י מהשיער שלה. אני מיד דחפתי את ח מהבת שלי י וח איים גם עלי עם הסכין ואני תפסתי לו את היד ולקחתי ממנו את הסכין בכוח מהיד וזרקתי אותה לרצפה לכיוון המטבח...שמתי לב שח נעלם מהבית ואני יותר לא ראיתי אותו ואני י הגענו לפה למשטרה" (חקירתו של נזאר יאסין מיום 9.11.14 בשעה 18:50, עמ' 1, שור' 7-12).

בחקירתו של האב לא מוזכר דבר לגבי ניסיונו הנוסף של המשיב לתקוף את המתלוננת באמצעות הסכין והתערבותו של האב. האב נשאל האם ארע ניסיון נוסף מצדו של המשיב לתקוף את המתלוננת והשיב בשלילה. כמו כן, האב מציין כי המשיב הוא זה שברח החוצה מיד בסיום האירוע וכי האב יצא עם המתלוננת יחדיו לתחנת המשטרה. בעוד המתלוננת טוענת שברחה החוצה.

המתלוננת מודה מספר פעמים בחקירתה כי מקנאה למשיב שיוצא מביתם לתקופות ממושכות ולעתים מבלה עם נשים אחרות.

גרסת המשיב נתמכת על ידי גרסותיהם של הוריו שאף הם נכחו במקום. שניהם טוענים כי המתלוננת היא זו שאחזה בסכין ורצתה לדקור את המשיב, שהיה באותה עת על הספה. לטענתם, אבי המתלוננת עצר בעדה ולאחר מכן, שניהם יצאו יחדיו.

גרסתו של אביו של המשיב: "הדלת נפתחה וראיתי את ח הבן שלי שוכב על הספה שלי הדלת בדיוק וראיתי הסכין ביד של י...ואז אבא שלה לקח ממנה את הסכין...אמר לבת שלו "זהו נגמר הסרט בואי איתי".." (חקירתו של סעיד מוסא מיום 10.11.14 בשעה 13:01, עמ' 1 בשור' 9-11).

לטענת אמו של המשיב המתלוננת מעולם לא התלוננה בפניה כי המשיב תקף אותה. יתרה מכך, אביו של המשיב טוען כי ביקש מהמתלוננת מספר פעמים כי אם המשיב מרביץ לה שתתלונן עליו, אך היא הכחישה כל אלימות מצידו.

בנוסף, קיימת עדותה של פ גיסתה של המתלוננת, המעידה כי מעולם לא היתה עדה לאירוע אלימות כלשהו בין בני הזוג, כפי שטוענת המתלוננת בעדותה.

זאת ועוד, אירועי האלימות הנוספים אליהם מכוונת המתלוננת אינם נתמכים בכל ראייה בתיק החקירה מלבד תלונתה.

לאור האמור, אני סבור כי גרסתה של המתלוננת לא נתמכת בראיות חיצוניות נוספות, מלבד עדות אביה. הצבעתי על הסתירות והשוני בין הגרסאות, התומך דווקא בגרסתו של המשיב. לטעמי, מדובר בסתירות מהותיות ובתשתית ראייתית חסרה, ביחס לכלל האירועים המיוחסים למשיב בכתב האישום.

סבורני, כי כבר בשלב זה של בחינת הראיות, בטרם עברו את כור ההיתוך של שלב ההוכחות, מדובר בתשתית שאינה מצדיקה מעצר מאחורי סורג ובריח.

אינני מוצא טעם לעבור לבחינת השלבים הבאים, קרי, עילות מעצר וחלופת מעצר, בנסיבות אלו. למשיב אכן עבר פלילי ותלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי. אך כידוע, אין די בכך כדי לעצרו עד תום ההליכים נגדו.

אשר על כן, אני מורה על שחרורו של המשיב בערבות עצמית וערבות צד ג', על סך 5,000 ₪ כל אחד, לצורך הבטחת התייצבותו של משיב להמשך ההליכים בתיק זה.

מאחר והמתלוננת ואביה הנם עדי תביעה ולמען הסר ספק, אני אוסר על המשיב ליצור קשר עמם במישרין או בעקיפין.

ניתנה והודעה היום א' כסלו תשע"ה, 23/11/2014 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על עיכוב ביצוע עד ליום ג' 25.11.14 שעה 12.00.

על המבקשת להודיע עוד היום עד השעה 15.00 אם אכן בכוונתה להגיש ערר.

**ניתנה והודעה היום א' כסלו תשע"ה,
23/11/2014 במעמד הנוכחים.
יעקב בכר, שופט**